

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 016070 16 Квлз
Бања Лука, 09.12.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић, Смиљане Мрша, Едине Чупелић и Даворке Делић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Б.Р., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднијела бранилац осуђеног, адвокат Ј.Ј. из Б.Л., против правоснажних пресуда Округног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016070 16 К од 20.11.2015. године и Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 016070 16 Кж 3 од 21.04.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 09.12.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Округног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016070 16 К од 20.11.2015. године, оглашен је кривим Б.Р., да је заједно са Р.З., С.З., и Д.Б., починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама - у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 (двје) године, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору.

У поступку по жалби, Врховни суд Републике Српске је пресудом број 11 0 К 016070 16 Кж 3 од 21.04.2016. године, одбио жалбе бранилаца тада оптужених Р.З., С.З., Б.Р. и Д.Б. и потврдио наведену пресуду Округног суда у Бањој Луци.

Против тих пресуда бранилац осуђеног је благовремено поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), са приједлогом да Врховни суд укине цитиране пресуде или да утврди повреду Кривичног закона и преиначи пресуду

Окружног суда у Бањој Луци, тако што ће на основу члана 298. став 1. тачке а) или в) ЗКП РС, Б.Р. ослободити од оптужбе.

У одговору на Захтјев, републички јавни тужилац Витомир Солдат је поднеском број Т13 КТЗ 0023984 16 од 04.10.2016. године, предложио да се захтјев за заштиту законитости одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, при испитивању правоснажне пресуде ограничио само на оне повреде закона на које указује подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 350. ЗКП РС прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није кориштено право побијања пресуде жалбом, као редовним правним лијеком, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у захтјеву ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Коначно, ограничењем прописаним у ставу 3. истог члана, се искључује могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У оквиру приговора заснованом на тврдњи о повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, Захтјевом се истиче да је оптужница Окружног тужилаштва Бања Лука број Т 13 0 КТ 0023984 14 од 24.02.2015. године, подигнута супротно одредби члана 233. став 1. ЗКП РС, тврдњом да осуђени Б.Р. у истрази, није био испитан у складу са одредбом члана 6. став 1. и 2. ЗКП РС, чиме је по ставу подносиоца Захтјева, повређено право на одбрану осуђеног.

На напријед наведеним приговорима подносиоца Захтјева, не може се, по оцјени овог вијећа, темељити тврдња о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Наиме, из записника о испитивању тада осумњиченог Б.Р. у ЦЈБ Б.Л. број 08-02/4-517/14 од 12.11.2014. године и записника Окружног тужилаштва Бања Лука број Т13 0 КТ 0023984 14 од 12.11.2014. године, произилази да је исти већ на првом испитивању обавијештен о дјелу за које се терети и основима сумње против њега, чиме је поступљено у складу са одредбом члана 6. став 1. ЗКП РС. Одредба члана 6. став 2. ЗКП РС, за разлику од става 1. истог члана, не помиње прво испитивање осумњиченог, па обавјештења наведена у ставу 2., која се морају дати осумњиченом, односно оптуженом, се требају посматрати у контексту читавог првостепеног поступка, до доношења пресуде. У конкретном случају, како је неспорно да је осуђени Р.о свим чињеницама и доказима које га терете упознат током главног претреса, извођењем свих доказа, те како му је од стране првостепеног суда омогућено да се изјасни о свим тим чињеницама и

доказима, то и по мишљењу овог вијећа, није повријеђено његово право на одбрану.

Надаље, Захтјевом се поставља теза да је првостепени суд повриједио право на одбрану осуђеног и због тога што није примјенио одредбе члана 13. став 1. и члана 14. став 1. и 2. ЗКП РС, јер је одбио неке доказне приједлоге одбране.

Оцјењујући предње наводе подносиоца Захтјева, овај суд налази да су они неосновани.

Наиме, са једне стране, овлаштена службена лица које је одбрана предлагала и чије саслушање је првостепени суд обио, су већ били саслушани на претресу пред првостепеним судом, као докази оптужбе и одбрана је имала могућност да исте испита, па је тако свједок Д.Ј. испитан и на околности због којих је одбрана предлагала поново саслушање истих тих свједока. Са друге стране, на претресу пред првостепеним судом, прихваћени су бројни други доказни приједлози одбране осуђеног Р., (таксативно побројани на страни 9.), а и осталих осуђених, а затим је првостепена пресуда анализирали и оцјенили те доказе, појединачно и у међусобној повезаности са свим другим изведеним доказима. С обзиром на то, нема мјеста приговору Захтјева, заснованом на тврдњи о почињеној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која одражава повреду права на одбрану у облику повреде начела независности и непристрасности суда и у облику нарушене равноправности странака због неједнаког процесног положаја осуђеног, посматрано с аспекта извођења доказа пред судом.

Неосновани су и наводи из Захтјева, којима се истиче да је у поступку доношења правоснажне пресуде повређено право на одбрану осуђеног на начин што се пресуда заснива на незаконитим доказима. Наиме, повреда одредаба кривичног поступка у облику заснивања пресуде на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати пресуда, предвиђен је у члану 311. став 1. тачка з) ЗКП РС и исти не представља законски основ за доношење овог ванредног правног лијека, нити се оваква мањкавост пресуде (и у случају да је пресуда захваћена таквом повредом поступка) може подвести под повреду права на одбрану, с обзиром на то да повреда права на одбрану манифестује посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка предвиђен у члану 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, подносилац Захтјева, као основ побијања првостепене и другостепене пресуде означава и повреду Кривичног закона и у образложењу овог основа, наводи да осуђени Благоја Риђешић није могао бити оглашен кривим за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, тврдњом да је првостепена пресуда заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Дакле, из разлога у образложењу Захтјева у оквиру повреде Кривичног закона, као један од основа побијања правоснажне пресуде, произлази да се Захтјевом првенствено доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде, те се на темељу чињеничних недостатака пресуде које подносилац Захтјева види, гради теза о почињеној повреди Кривичног закона.

Међутим, како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски основ за подношење захтјева за заштиту законитости, то су ирелевантни приговори таквог карактера при одлучивању о овом правном средству, а повреда Кривичног закона као основ побијања пресуде, подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Према томе, тврдња о повреди Кривичног закона се не може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Надаље, насупрот тврдње подносиоца Захтјева, чињенични опис измјењене оптужнице је садржавао сва битна обиљежја предметног кривичног дјела, те измјенама у опису радње извршења, првостепени суд није прекорачио оптужбу, како је то правилно закључио и другостепени суд одговарајући на жалбене приговоре бранилаца тада оптужених и о томе на страни 7. и 8. своје пресуде, дао ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и ово вијеће, па се подносилац Захтјева упућује на те разлоге.

Дакле, по оцјени овог вијећа, првостепени суд је након детаљне анализе и оцјене свих изведених доказа, у поступку спроведеног у складу са одредбама ЗКП РС, извео правилан закључак, који је прихватило и вијеће другостепеног суда, да се у радњама осуђеног стичу сва битна обиљежја кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Из наведених разлога овај суд је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС, одлучио као у изреци пресуде, те је Захтјев браниоца осуђеног одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић